

- 2) Czy przepisy art. 314 dyrektywy 2006/112 należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że chociaż faktura VAT wskazuje, iż towary są zwolnione z VAT (art. 226 pkt 11 dyrektywy 2006/112) lub iż sprzedawca zastosował procedurę marży do dostawy towarów (art. 226 pkt 14), podatnik uzyskuje prawo stosowania w odniesieniu do VAT procedury marży tylko wówczas, gdy dostawca towarów rzeczywiście zastosował procedurę marży i należycie wywiązał się ze swoich obowiązków w zakresie zapłaty VAT (zapłacił VAT w swoim państwie zgodnie z procedurą marży)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. L 347, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2015 r. w sprawie T-578/14, VSM Geneesmiddelen BV/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2015 r. przez VSM Geneesmiddelen BV

(Sprawa C-637/15 P)

(2016/C 048/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: VSM Geneesmiddelen BV (przedstawiciel: adwokat U. Grundmann)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd (ósma izba) w dniu 16 września 2015 r. w sprawie T-578/14, doręczonego telefaksem w dniu 21 września 2015 r.;
- uchylenie decyzji prezesa izby o nieuwzględnieniu pism przedstawionych w dniach 22 i 24 lipca 2015 r. na temat akt sprawy T-578/14, doręczonej w dniu 21 września 2015 r.;
- uznanie, że Komisja niezgodnie z prawem nie zainicjowała oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 od dnia 1 sierpnia 2014 r. oraz, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji zawartej zdaniem wnoszącej odwołanie w piśmie Komisji z dnia 29 czerwca 2014 r., aby nie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych substancji botanicznych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 13 przed dniem 1 sierpnia 2014 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie oświadczeń zdrowotnych”) na Komisji Europejskiej spoczywał obowiązek przyjęcia wykazu dopuszczalnych oświadczeń dotyczących substancji stosowanych w żywności najpóźniej do dnia 31 stycznia 2010 r. W ramach przygotowywania tego wykazu Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwanemu dalej „EFS-ą”) zlecono dokonanie oceny oświadczeń przedłożonych przez państwa członkowskie. Niemniej we wrześniu 2010 r. Komisja ogłosiła zawieszenie i zrewidowanie procedury oceny w odniesieniu do oświadczeń dotyczących substancji botanicznych, w następstwie czego EFSA przestała badać te oświadczenia. Komisja zawiesiła tylko procedurę oceny substancji botanicznych, lecz nie procedurę dotyczącą badania innych podobnych substancji chemicznych.

Pismem z dnia 23 kwietnia 2014 r. VSM Geneesmiddelen B.V. wezwała Komisję Europejską, aby nakazała EFS-ie bezzwłoczne podjęcie na nowo oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych stosowanych w żywności.

Obecne zaległości prawne i niepewność w dziedzinie oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych stosowanych w żywności wpływają bardzo niekorzystnie na sytuację VSM Geneesmiddelen B.V. Pewna liczba oświadczeń, które zostały przedstawione Komisji Europejskiej, odnosi się do substancji botanicznych stosowanych w gamie produktów spółki VSM Geneesmiddelen B.V. Wśród tych oświadczeń figurują oświadczenia dotyczące pokrzywy/*urtica* (oświadczenia 2346, 2498 i 2787), dziurawca zwyczajnego/*hypericum perforatum* (oświadczenia 2272 i 2273), melisy (oświadczenia 3712, 3713, 2087, 2303 i 2848) i oczaru wirginijskiego/*hamamelis virginiana* (oświadczenie 3383). Żadne z tych oświadczeń nie zostało jeszcze do tej pory zbadane przez EFS-ę i nie zostało zatem włączone do wykazu Komisji na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych.

Pismem z dnia 19 czerwca 2014 r. odpowiedzialny komisarz poinformował wnoszącą odwołanie, że różne państwa członkowskie i zainteresowane podmioty podzieliły się z Komisją swoimi obawami związanymi z różnym traktowaniem produktów zawierających takie substancje na podstawie przepisów prawnych w sprawie oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności z jednej strony oraz przepisów prawnych dotyczących tradycyjnych lekarstw na bazie ziół z drugiej strony. Komisarz poinformował wnoszącą odwołanie, że Komisja nie będzie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych na tym etapie. Instytucja ta potrzebuje trochę czasu, by ustalić najlepszą wymaganą linię postępowania.

Odpowiedź komisarza była nie do przyjęcia dla wnoszącej odwołanie. Z tego powodu przedstawiciel prawny wnoszącej odwołanie w tym postępowaniu skierował kolejne pismo do komisarza w dniu 8 lipca 2014 r., wyznaczając termin do zainicjowania oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez EFS-ę, upływający w dniu 31 lipca 2014 r. Na to pismo nie udzielono odpowiedzi.

Wnosząca odwołanie wniosła do Sądu skargę mającą na celu stwierdzenie, że Komisja niezgodnie z prawem nie zainicjowała oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez EFS-ę oraz, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji, by nie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez EFS-ę. Postanowieniem z dnia 16 września 2015 r. Sąd odrzucił skargę w sprawie T-578/14 jako niedopuszczalną. W niniejszym odwołaniu wnosząca odwołanie utrzymuje, że Trybunał powinien uchylić wspomniane wyżej postanowienie Sądu i wydać rozstrzygnięcie, którego domagała się ona w skardze do Sądu.

Zaskarżone orzeczenie zawiera uchybienia proceduralne, które wpływają negatywnie na interesy wnoszącej odwołanie, a poza tym Sąd naruszył prawo Unii w wymienionym wyżej postanowieniu. Sąd uznał skargę za niedopuszczalną, ponieważ i) wnosząca odwołanie nie dochowała terminów ustalonych w prawie; ii) wnosząca odwołanie nie wykazała, że ma interes we wszczęciu postępowania; iii) środki przejściowe przewidziane w art. 28 rozporządzenia nr 1924/2006 są wystarczające do ochrony podmiotów działających na rynku spożywczym i że nie istnieje określona korzyść w przyjęciu ostatecznego wykazu dopuszczalnych oświadczeń zdrowotnych dla podmiotów działających na rynku spożywczym, oraz iv) przepisy rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych pozostawiają uznaniu Komisji ustalenie harmonogramu, według którego powinien zostać przyjęty wykaz dopuszczalnych oświadczeń oraz z tego względu, że Komisji przysługuje szeroki zakres uznania w tej dziedzinie. Te stwierdzenia Sądu są sprzeczne z TFUE, z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i z innymi aktami prawa Unii.

Komisji nie przysługuje szeroki zakres uznania w celu ustalenia, kiedy działać i w jaki sposób działać. W art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1924/2006 wskazano, że Komisja jest obowiązana zasięgnąć opinii EFS-y przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji i że powinna sfinalizować wykaz najpóźniej do dnia 31 stycznia 2010 r. Komisja nie dysponuje uznaniem ani w odniesieniu do zasięgnięcia opinii EFS-y, ani w odniesieniu do przyjęcia wykazu najpóźniej do dnia 31 stycznia 2010 r. Sąd przedstawił błędną argumentację. Jako że państwa członkowskie muszą przyjąć treść dyrektyw Unii Europejskiej w terminie wyznaczonym w dyrektywie i są w związku z tym związane prawem Unii, to samo odnosi się do Komisji Europejskiej, która jest również związana terminami przewidzianymi w rozporządzeniu. Jeżeli nieprzestrzeganie terminów przez państwa członkowskie uznaje się za oczywiste naruszenie prawa Unii Europejskiej, to samo odnosi się do nieprzestrzegania przez Komisję terminów przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie oświadczeń zdrowotnych.

Sąd błędnie uznał, że podmioty działające na rynku spożywczym, takie jak wnosząca odwołanie, są chronione środkami przejściowymi. Artykuł 28 ust. 5 rozporządzenia zawiera bezpośrednie odesłanie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia, co oznacza, że środki przejściowe przestały obowiązywać najpóźniej w dniu 31 stycznia 2010 r. Można by przyjąć, że ten termin może nie być dochowany i że środki przejściowe znajdują zastosowanie po dniu 31 stycznia 2010 r. przez kilka miesięcy, lecz nieprzestrzeganie terminów ustalonych w prawie przez sześć lat nie jest zgodne z celami samego rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych.

Jako że wnosząca odwołanie przedłożyła dane, które są obecnie badane przez EFS-ę, zaś wynik tego badania dotyczy wnoszącej odwołanie bezpośrednio, jest ona zatem uprawniona do wniesienia skargi przeciwko Komisji. Argumenty Sądu w sprawie T-296/12 znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie.

Wnosząca odwołanie dochowała wszystkich terminów przewidzianych w art. 265 i 263 TFUE. Sąd naruszył prawo do skutecznej ochrony sądowej przysługujące wnoszącej odwołanie zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 3 grudnia 2015 r. – Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-646/15)

(2016/C 048/28)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ze swobodą przedsiębiorczości, swobodnym przepływem kapitału lub swobodnym świadczeniem usług zgodne jest uchwalenie i utrzymywanie przez państwo członkowskie uregulowań krajowych, takich jak art. 80 Taxation of Chargeable Gains Act 1992 (ustawy o opodatkowaniu zysków z 1992 r.), na mocy których powstaje obciążenie z tytułu podatku od niezrealizowanych zysków w wartości aktywów funduszu powierniczego, gdy w dowolnym momencie państwo członkowskie przestaje być miejscem zamieszkania lub miejscem stałego pobytu powierników trustu?
- 2) Przy założeniu, że tego rodzaju obciążenie z tytułu podatku ogranicza wykonywanie odpowiednich swobód, czy obciążenie to jest uzasadnione w myśl zasady zrównoważonego podziału władztwa podatkowego, a także, czy obciążenie to jest proporcjonalne w sytuacji, gdy ustawodawstwo nie daje powiernikom możliwości odroczenia terminu płatności podatku lub rozłożenia płatności na raty, ani nie bierze pod uwagę jakiegokolwiek spadku wartości aktywów trustu w późniejszym okresie?
- 3) Czy możliwe jest powołanie którejkolwiek z podstawowych swobód w sytuacji, gdy państwo członkowskie nakłada obciążenie z tytułu podatku od niezrealizowanych zysków kapitałowych wynikających ze wzrostu wartości aktywów utrzymywanych w trustach w czasie, gdy to państwo członkowskie przestaje być miejscem zamieszkania lub miejscem stałego pobytu dla większości powierników?